

Jan Brlica

Jan Brlica se narodil 4. ledna 1952 ve Francově Lhotě v Bílé vodě do lesnické rodiny. Je nejstarší z pěti sourozenců se kterými trávil dětství a mají spolu hezký vztah do teď.

Za zmínku jistě stojí i otec a jmenovec pana Jana Brlici, který jako „pasečan“ a nejmladší dítě panského hajného znal okolní kopce, hájky, úvozy i pěšiny dokonale, a to se mu stalo v 18 letech přítěží. Co by vlastenec pomáhal po vzniku Protektorátu Čechy a Morava emigrovat přes Slovenský stát mnoha těm, kteří nechtěli, nebo nemohli zůstat v torzu původně svrchované země, která se stala kolonií fašistického Německa. Byl prozrazen a pronásledován gestapem. Ukrýval se u příbuzných, známých, v paseckých stodolách a senících. Po zatčení jeho otce tajnou policií, kterému hrozili oběšením, se sám přihlásil. Bylo to v předjaří 16. března 1940. Svě 19. narozeniny „oslavil“ v uherskohradištské věznici a 22. května byl převezen na Špilberk. Po krátkém pobytu na brněnském hradě je až do konce války umístěn v koncentračním táboře v bavorském Dachau. Vydržel hlad a podvýživu, epidemii tyfu a úplavice. Potkal zde i Štěpána Trochtu, našeho později nejslavnějšího rodáka, který mu poskytl duševní útěchu a on na oplátku informace cenné k přežití, popř. léky či trošku jídla navíc. Kardinál Štěpán Trochta byl bratranec matky Pana Brlici.

Už od dětství měl rád přírodu a taky v ní trávil hodně času, protože žili na pasekách mimo civilizaci. Od mládí se věnuje řezbařině, kterou se učil jako samouk. Na uměleckou školu se nedostal, protože bylo hodně uchazečů a málo volných míst, přednost dávali hlavně těm, kteří měli někoho zkušeného, kdo je připravil. Díky tomu, že vyrůstal v přírodě se stal vyučený lesník a pracoval v lesním závodě Brumov. Lesnictví ho živilo do roku 1993. Ve svém volném čase také chodil do včelařského kroužku, kde se naučil pracovat s včely, které má dodnes. V roce 1970 vstoupil na vojnu u Valašského Meziříčí u železničního vojska i přes nějaké špatné zážitky na vojnu rád vzpomíná. Z vojny se vrátil zpátky do Francovy Lhoty v roce 1972. Má manželku se kterou vychoval dva syny Stanislava a Jana, oba se věnují také řezbářství po svém otci.

Jan Brlica vyráběl šindele na kostely (ve Zlatých Horách, na Radhošti nebo v Hrabové či Pohoří). Také ve svých dílech zobrazoval světce, patrony a také posvátná místa nejčastěji vyrábí z lipového dřeva. Nejčastěji vyrábí sošky a výjevy z přírody a lovu. Také vyrábí nazdobené úly pro své včelstvo, drobná zvířata a lidi pracující na poli. Pro obec Francova Lhota vytvořil uvítací cedule na začátku a koci vesnice, sochu Sv. Floriána pro místní hasičskou zbrojnici, úl k místní základní škole, památník Kardinála Štěpána Trochty, reliéf v místním kostele, repliku totemu ze skanzenu ve Vancouveru, náčelnický totem v indiánské chýši, repliku člunu indiánského kmene v ZOO Brno, dřevěnou repliku sochy Radegasta a sochu sv. Josef, pro kapličku sv. Huberta vyřezal oltář a dělal i věci do Ameriky. K jeho nejvýznamnějšímu dílu patří dřevořezba Jana Sarkandra, kterou převzal papež Jan Pavel II. při návštěvě v Olomouci v květnu 1995.

V roce 1975 vstoupil do komunistické strany ze které nikdy neodešel a předseda odborové organizace. Nesouhlasil s rozpadem Československa, jelikož bydlel na hranicích tak když se chtě dostat na Slovensko tak to bylo těžší, protože musel projít kontrolou. I když je nevěřící tak spoustu jeho kamarádů jsou faráři. Vytvořil spoustu věcí pro židovskou obec, indiány a pro Jordánsko.